

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **TEMPLUM - společenské hry s. r. o.**, se sídlem Radlická 49, Praha 5, zastoupena JUDr. Kateřinou Seidlovou, advokátkou se sídlem Ostrovského 3, Praha 5, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad,** se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2010, č. j. 09404-4/2010-ERÚ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2011, č. j. 62 A 2/2011 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Stručné vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného úkonu žalovaného, nazvaného „Postoupení podnětu k prošetření přerušení“. Krajský soud usnesením žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s ve spojení § 70 písm. a) a s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřípustnou, neboť se v daném případě nejednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že žalovaný napadeným úkonem (dopisem) pouze informoval žalobkyni o tom, který správní orgán je věcně příslušný zabývat se podnětem, jež podala k žalovanému. Žádným způsobem tím tento úkon žalovaného nezakládal, neměnil, nerušil nebo závazně neurčoval práva a povinnosti žalobkyně. Krajský soud zároveň podotkl, že žaloba proti tomuto úkonu byla beztak podána opožděně.

II.
Stručné shrnutí důvodů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Podáním označeným jako „odvolání“ ze dne 8. 7. 2011, které zdejší soud podle obsahu vyhodnotil jako včas podanou kasační stížnost, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení usnesení krajského soudu. Současně žádá o vydání předběžného opatření.

[3] V kasační stížnosti obsáhle uvádí skutkové okolnosti případu týkající se údajného neoprávněného přerušení dodávek elektřiny ze strany jejího dodavatele (Pražská energetika, a. s.). Krajskému soudu pak s odkazem na ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění konkrétně vytýká, že soud nesprávně učinil předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí, které bylo rozhodnutím I. stupně. Údajně se stal obětí nevhodného dělení žalobního řízení. Procesní úkony, jimiž soud upravuje řízení, nemohou a nesmějí mít vliv na rozhodování o věci samé. Takové úkony nemají vliv ani na předmět řízení ani na lhůty. Dále stěžovatelka namítá, že se soud dopustil dalších vad řízení – nesprávně dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, dále uvádí, že neexistovala ani překážka litispendence v žádné fázi správního řízení a krajský soud nezohlednil ani skutečnosti, že stěžovatelka rovněž podala žalobu na nečinnost a žalobu na určení dle občanského soudního řádu. Žalobu tak nebylo možno v plném rozsahu odmítat. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud nevzal v potaz rozhodné skutečnosti, předmět řízení ani druh žaloby. Jeho rozhodnutí vychází z nesprávných zjištění, pročež dospělo k nesprávným závěrům. Konečně stěžovatelka namítá, že soud nepřihlédl ani k dalším „specifickým okolnostem a specifikům a protiprávním jednáním úřadů“. Navrhuje proto napadené usnesení krajského soudu zrušit.

[4] Žalovaný ve vyjádření napsal, že stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možno považovat usnesení krajského soudu za nezákonné, a ke kterým by se mohl žalovaný vyjádřit. Napadené usnesení považuje žalovaný za zákonné. Dodává, že většině požadavků stěžovatelky neodpovídá ani žádná pravomoc Nejvyššího správního soudu. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti, neshledal přitom vadu rozhodnutí krajského soudu, kterou by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

[6] Stěžovatelka v celé své kasační stížnosti v podstatě argumentuje pouze na základě občanského soudního řádu. Opomíjí tak skutečnost, že přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2006, čj. 8 As 33/2005 - 52, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka své podání ze dne 8. 7. 2011 nadepsala jako „odvolání“. Přesto, že stěžovatelka konkrétní důvod kasační stížnosti pod žádné ustanovení v § 103 s. ř. s. přímo nepodřadila, z obsahu kasační stížnosti [s. 3, bod f)] lze spolehlivě dovodit, že brojí proti nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. Uplatňuje tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

[7] Předmětem zkoumání v dané věci je jen a pouze otázka, zda krajský soud správně odmítl žalobu stěžovatelky jako nepřípustnou, resp. (v případě, že žaloba nepřípustná nebyla) jako opožděnou. Z tohoto důvodu se zdejší soud nemohl zabývat věcnými námitkami stěžovatelky, zejména pokud jde o její tvrzení týkající se protiprávního jednání správních orgánů. Námitky týkající se paralelního podání žaloby na nečinnost a žaloby na určení dle občanského soudního řádu se také míjí s nyní posuzovanou věcí, neboť se jedná o zcela samostatná řízení, navíc v tomto případě projednávaná odlišnými soudy. Podala-li stěžovatelka žalobu proti úkonu žalovaného označenému „Postoupení podnětu k prošetření přerušení“, krajský soud byl povinen postupovat dle příslušných ustanovení soudního řádu správního, tj. podle § 65 a násl. s. ř. s. Tak se v dané věci i stalo.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 9 Ca 21/2010, postoupil městský soud Krajskému soudu v Brně žalobu stěžovatelky v části směřující proti dopisu žalovaného ze dne 15. 7. 2010, čj. 09404-4/2010-ERU. Tímto dopisem žalovaný oznamuje postoupení žádosti stěžovatelky z důvodu věcné nepříslušnosti. Podnětem se stěžovatelka domáhala prošetření přerušení dodávek energie. Žalovaný zároveň stěžovatelku informoval o existující překážce litispendence.

[10] Stěžovatelka kritizuje rozdělení její původně podané žaloby do vícero soudních řízení. V tomto nelze se stěžovatelkou souhlasit. Z obsahu soudního spisu zdejší soud zjistil, že vzhledem k rozsáhlosti, ale zejména rozličnosti žalobních petitů stěžovatelky, nebylo možné žalobu projednat v jednom řízení. Její námitky směřovaly proti několika různým rozhodnutím a jiným úkonům různých správních orgánů, jejichž sídla se nacházejí v obvodech různých krajských správních soudů. Stěžovatelka se nepochybně mohla jednou žalobou domáhat přezkumu několika správních rozhodnutí. Obsah námitek je přitom při vymezení předmětu řízení klíčový a od této skutečnosti se nezbytně odvíjí věcná a místní příslušnost soudů, které jsou nadány pravomocí o nich rozhodovat. Z tohoto důvodu bylo nezbytné žalobní návrhy věcně roztřídit a oddělit k samostatným

projednáním, jejichž výsledkem jsou samostatná rozhodnutí ve věci. Postup předcházející vydání napadeného usnesení krajského soudu byl tedy v souladu se zákonem.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že soud nesprávně učinil předmětem řízení jiné rozhodnutí správního orgánu než to, které napadla. K tomu lze uvést následující. Z žaloby jasně vyplývá, jaké „rozhodnutí" žalovaného stěžovatelka výslovně napadá. Jde o „Postoupení podnětu k prošetření řízení" ze dne 15. 7. 2010, čj. 09404-4/2010-ERU (viz bod II. na s. 3 žaloby). Krajský soud nicméně nesprávně pominul usnesení žalovaného ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. ÚP-9404/2010-ERÚ, čj. 09404-2/2009-ERÚ. Jde o usnesení vydané stejný den jako napadený úkon žalovaného, které napadenému úkonu bezprostředně předcházelo. Právě tímto usnesením bylo podání stěžovatelky postoupeno pro nepříslušnost podle § 12 správního řádu. A právě o tomto usnesení byla stěžovatelka písemností čj. 09404-4/2010-ERU zpravena.

[12] Pokud jde o samotnou povahu „Postoupení podnětu k prošetření přerušení" ze dne 15. 7. 2010, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že se jedná o vyrozumění stěžovatelky ve formě dopisu o tom, jak bude naloženo s jejím podnětem ze dne 12. 7. 2010. Svůj podnět stěžovatelka podala zčásti k věcně nepříslušnému orgánu a zčásti ve věci, o které již bylo vedeno řízení. Krajský soud správně odkázal na § 65 odst. 1 s. ř. s., který legislativně definuje pojem „rozhodnutí". Krajský soud však zcela pominul, že dopis žalovaného vychází z jeho usnesení o postoupení věci. Právní povahu tohoto usnesení soud vůbec nehodnotil. Jak přitom uvádí judikatura zdejšího soudu, pokud existuje povinnost správního orgánu postoupit žádost dle § 12 správního řádu, její porušení by zřejmě bylo způsobilé negativně ovlivnit právní postavení žalobce a založit tak jeho aktivní legitimaci podle § 65 s. ř. s. Naopak nedostatek povinnosti správního orgánu postupovat dle § 12 správního řádu by vyloučil možnost negativního zásahu do právní sféry žalobce sdělením, kterým by byl žalobce o této skutečnosti informován. Posouzení této otázky je ovšem již věcným posouzením důvodnosti žaloby, neboť stěžovatelka zásah do své právní sféry nepochybně tvrdila (shodně rozsudek ze dne 31. 3. 2011, čj. 8 As 1/2011 - 98, bod 22).

[13] Krajský soud rovněž opomněl a vůbec nezmínil skutečnost, že žalovaný ve svém dopise odmítl zahájit řízení též proto, že stěžovatelčino podání zčásti vyhodnotil jako týkající se věci, o které se již vede správní řízení (§ 48 odst. 1 správního řádu). Toto podání žalovaného je nutno v materiálním smyslu hodnotit jako rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. O zásahu do právní sféry stěžovatelky v takovémto případě nemůže být žádných pochyb.

[14] Tato námitka stěžovatelky je proto důvodná. Její žaloba byla přípustná.

[15] Krajský soud však dále uvedl, že nebýt důvodu nepřípustnosti žaloby, byl by tu v každém případě důvod odmítnutí žaloby pro její opožděnost. K tomu uvádí zdejší soud následující. Důvod odmítnutí žaloby pro výluku ze soudního přezkumu kvůli tomu, že žalobou napadený úkon správního orgánu není „rozhodnutím" ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.], vylučuje současnou existenci důvodu odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] (shodně rozsudek ze dne 28. 2. 2008, čj. 5 Afs 69/2007 - 64).

Protože však žaloba nebyla nepřípustná, musel dále zdejší soud zvážit, zda byla podána včas. Stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí včas napadla.

[16] Ze správního spisu plyne, že rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2010 bylo stěžovatelce doručeno datovou zprávou dne 21. 7. 2010. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Skutečnost určující počátek běhu lhůty k podání žaloby je podle § 72 odst. 1 s. ř. s. oznámení (doručení) písemného vyhotovení rozhodnutí. Lhůta pro podání žaloby tak počala běžet dne 22. 7. 2010. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby proto v dané věci připadl na 21. 9. 2010. Žaloba byla Městskému soudu v Praze elektronicky doručena dne 18. 10. 2010 (viz čl. 30 soudního spisu). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žaloba byla podána opožděně.

[17] Žaloba stěžovatelky tak sice byla přípustná, nebyla však podána včas podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud měl proto žalobu odmítnout jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud připomíná judikaturu, dle níž neruší soudní rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud je věcně správné, avšak soud svůj výrok chybně odůvodnil. V těchto případech plně postačuje, pokud Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku koriguje chybné právní posouzení otázky a kasační stížnost z důvodu procesní ekonomie zamítne (srov. rozsudek ze dne 3. 2. 2006, čj. 1 Afs 129/2004 – 76, dále rozsudek ze dne 2. 3. 2005, čj. 2 As 1/2005 – 62). Tak bylo postupováno rovněž v tomto případě.

[19] Návrhem na vydání předběžného opatření se zdejší soud nezabýval, neboť ve věci rozhodl neprodleně.

IV.
Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

[22] Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena právní zástupkyně. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ze spisu však nevyplývá, že by ustanovená zástupkyně učinila jakýkoliv úkon v řízení o kasační stížnosti. Neplyne z něj ani, že by zastoupení řádně převzala. Nárok na hotové výdaje ani odměnu proto zástupkyni nevznikl. Uvedené ostatně ani sama nepožadovala. Proto jí zdejší soud žádnou odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu